

РЕШЕНИЕ

№ 7184

гр. София, 10.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9821** по описа за **2020** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 285, ал. 1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/, във връзка с чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от ГДИН срещу Решение № 4577/12.08.2020 г., постановено по адм. дело № 14350/2019 г. по описа на АССГ, I отделение, 64 състав, с което ГДИН е осъдена за заплати на Д. Т. М. обезщетение от 100 лв. за претърпени неимуществени вреди за периода 09.12.2019г. до 15.12.2019 г., вследствие противоправно бездействие на длъжностни лица на ГДИН, изразяващо се в неосигуряване на необходимото третиране срещу хлебарки и дървеници в Затвора - С., както и 400 лв., представляващи разноски в производството.

В касационната жалба е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно и се моли същото да бъде отменено. Претендират се разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – Д. Т. М. – в съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор К., който моли решението на СРС да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно.

Административен съд София – град, X касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и

обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Д. Т. М. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора - С..

Съгласно сключен между ГДИН и [фирма] договор редовно се извършват дезинфекции и дератизации на територията на Затвора - С..

В хода на съдебното производство са представени протоколи за извършена обработка от 05.11.2019 г. и 29.01.2020 г.; становище относно обработките по ДДД в Затвора - [населено място]; предписание на ГДИН, според което Началникът на Затвора - С. в срок до 10.07.2017 г. следва да организира санитарно - хигиенни мероприятия.

При така установената фактическа обстановка, касационният състав прави следните правни изводи:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество, е основателна.

С постановеното съдебно Решение № 4577/12.08.2020 г. по адм. дело № 14350/2019 г. по описа на АССГ, I отделение, 64 състав ГДИН е осъдена за заплати на Д. Т. М. обезщетение от 100 лв. за претърпени неимуществени вреди за периода 09.12.2019г. -15.12.2019 г. в следствие противоправно бездействие на длъжностни лица на ГДИН, изразяващо се в неосигуряване на необходимото третиране срещу хлебарки и дървеници в Затвора - С., както и 400 лв., представляващи разноски в производството. Решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо, но по същество неправилно.

Съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. Според чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според ал. 2 на същата разпоредба, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или поражат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Тълкуването на цитираните разпоредби налага извода, че е установено задължение за затворническата администрация за осигуряване на благоприятни условия за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ и мярката „задържане под стража“.

За да бъде основателен искът по чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, следва да са налице кумулативно три предпоставки: действие или бездействие на орган по изпълнение на наказанията в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, причинени вреди в резултат на извършените действия или бездействия и причинно-следствена връзка между настъпилите имуществени или неимуществени вреди и действията или бездействията на съответната администрация.

По делото е установено, че Д. Н. в процесния период е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в Затвора-С..

Съобразно разпределението на доказателствената тежест по чл. 154 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Предвид правното основание на предявената от Н. искова претенция, а именно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, в негова тежест е да ангажира доказателства в подкрепа на твърдението си за допуснато от ГДИН нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, изразяващо се в липса на дезинсекция и неосигуряване на възможност за закупуване или получаване от лишения от свобода на препарат за пръскане.

Видно от съдържащите се по делото доказателства, от ГДИН са били представени документи, от които се установява, че е извършвана обработка, а именно: протоколи за ДДД обработка от 05.11.2019 г. и от 29.01.2020 г., договор, сключен от ГДИН за извършване на дезинсекция и дератизация в сградите на ГДИН и териториалните й служби. Тези документи са приети като доказателства по делото, като не са оспорени от Д. Н..

От Д. Н. не са ангажирани никакви доказателства, включително и гласни такива, в подкрепа на твърденията в исковата му молба, че поради липса на обработка, има хлебарки и дървеници в килията му, с което той не е изпълнил задължението си съобразно разпределението на доказателствената тежест на основание чл. 154 от ГПК. Настоящата касационна инстанция приема за недоказани твърденията в исковата молба за допуснато нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. Представеното от неговия процесуален представител предписание, видно от което началникът на затвора-гр.С. в срок от 10.07.2017 г. следва да организира извършване на санитарно хигиенни мероприятия, свързани с дезинсекция не е достатъчно, за да се приеме, че искът е доказан и е налице твърдяното в исковата молба нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС. Същото касае период, предхождащ посочения исков период от лишения от свобода, а именно 09.12.2019г. - 15.12.2019 г.

От представеното по делото становище, относно извършените обработки по ДДД в Затвора - С., от [фирма], с която е сключен договор от ГДИН, се установява, че обработката се извършва на всеки два месеца. Посочено е, че при спазване на всички санитарно-хигиенни мероприятия в секторите, честотата на тези обработки би бил достатъчна. Заявеното в становището няма самостоятелна доказателствена стойност, но следва да бъде съобразено, че то се потвърждава от представените по делото протоколи за извършена обработка.

С оглед изложеното необоснован е изводът на съда, че от доказателствата по делото не се установява дали извършената дезинсекция и дератизация е достатъчна. А., че не е ясно в какъв период от време се възпроизвежда популацията на част от кръвопиещите насекоми, поради което не може да се установи дали извършеното периодично третиране е било своевременно не се потвърждава от доказателствата по делото.

Касационният състав приема, че оспореното решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно, като бъде отхвърлена предявената искова претенция.

На основание чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС, според който когато искът бъде отхвърлен съдът осъжда ищеца да заплати разноски в производството. От анализа на цитираната норма следва извод, че в производството по чл. 284 и сл. от ЗИНЗС ищецът дължи разноските, свързани с производството - за държавни такси, експертизи и т.н., но не и за адвокатски и юрисконсултски възнаграждения, независимо от това дали ответникът е бил представляван по делото. Ето защо на ответника не се присъждат разноски.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, X касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 4577/12.08.2020 г., постановено по адм. дело № 14350/2019 г. по описа на АССГ, I отделение, 64 състав, с което ГДИН е осъдена за заплати на Д. Т. М. обезщетение от 100 лв. за претърпени неимуществени вреди за периода 09.12.2019г. - 15.12.2019 г., вследствие противоправно бездействие на длъжностни лица на ГДИН, изразяващо се в неосигуряване на необходимото третиране срещу хлебарки и дървеници в затвора-гр. С., както и 400 лв., представляващи разноски в производството и вместо него постановява:

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на Д. Т. М. да бъде осъдена ГДИН да му заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода 09.12.2019г. до 15.12.2019 г., вследствие противоправно бездействие на длъжностни лица на ГДИН, изразяващо се в неосигуряване на необходимото третиране срещу хлебарки и дървеници в Затвора - С..

ОТХВЪРЛЯ искането на процесуалния представител на ГДИН за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.